

«No tanqueu aquesta porta!»

Les homilies del papa Francesc en la seva missa matinal a la Residència de Santa Marta són molt indicatives del seu pensament pastoral. El passat 17 de març va demanar especialment que «ens convertim a la misericòrdia de Jesús», tema especialment oportú en aquest segon diumenge de Pasqua o de la Divina Misericòrdia. Tot comentant un passatge de l'Evangeli de sant Joan (5,1-16), va demanar que les comunitats cristianes siguin obertes i acollidores: «No tanqueu la porta de l'Església!», va demanar. El papa Francesc no vol una mentalitat com la dels *doctors de la llei*, que aparta les persones de la bondat de Jesús.

GLOSSA

Entre Déu i jo

Matí de dia feiner. Un infant de set anys, alumne d'una escola pública, s'acosta a la mestra que imparteix la matèria de religió catòlica i li diu: «Senyoreta, aquest matí he parlat amb Déu; he pregat». «Què li has dit?», pregunta la mestra. «Senyoreta, això és un secret entre Déu i jo». Aquesta mestra és una de les moltes professionals de l'ensenyament de la religió que s'esforcen, dia rere dia, perquè els seus alumnes coneguin els trets més importants del cristianisme i de la vida cristiana, complementant així la catequesi i d'altres aspectes religiosos vivencials que corresponen a la família i a la parròquia. Aquest infant és un més d'aquests milers d'alumnes de la classe de religió que gaudeixen del mestratge d'aquests docents que, amb la seva acció educativa, entesa com a servei a la persona, contribueixen a dignificar-la i a ajudar a trobar sentit a la vida.

Com diu el manifest llegit en una trobada de mestres i professors de religió de l'escola pública i concertada: «Pretenem amb la nostra acció educativa que (els alumnes) accedeixin a uns coneixements que els ajudin a entendre el món i la seva

realitat propera, mirant les persones i les situacions amb la compassió, la comprensió i l'amor amb què Jesús ho feia. Confiam que, aportant els valors sòlids que emanen de l'Evangeli i condueixen a les virtuts, ajudem a construir la pròpia persona i a donar sentit a la vida des del respecte i la tolerància envers els altres. Volem contribuir que, aquells que se'n sentin cridats i moguts segueixin Jesús pel camí de la benaurança, camí de l'amor envers Déu i els altres [...]. Ens sentim enviats per l'Església a ser testimonis de fe amb la nostra manera de ser i de fer, testimonis de Jesús, el Mestre [...], sense cansar-nos de buscar i discernir el que és més adequat a la realitat social que vivim i als infants i joves a qui servim, sempre portadors d'esperança.» «Nosaltres, doncs, hem de donar suport a homes com aquests i hem de cooperar així a la causa de la veritat» (3Jn 1,8). La professora i nosaltres ens quedem sense conèixer el contingut de la pregària de l'infant: «Era un secret entre Déu i jo». Un pas més de la història de la seva relació personal amb Déu i del seu creixement en la fe.

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dimecres 15**, Visita Pastoral a Vandellòs.
- **Divendres 17**, Confirmacions a la parròquia Mare de Déu dels Dolors (Tortosa), a les 20 h.
- **Dissabte 18**, Confirmacions a la parròquia Sant Blai (Tortosa), a les 20 h.
- **Diumenge 19**, Confirmacions a Vandellòs, a les 11 h.

PARAULES DE VIDA

Els sagraments pasquals

En l'oració col·lecta de la missa del segon diumenge de Pasqua li demanem al Senyor que «augmente en nosaltres els dons de la seua gràcia, a fi que tots compreguem millor quin baptisme ens ha purificat, quin Esperit ens ha regenerat i quina sang ens ha redimit». En aquesta oració trobem una al·lusió a la gràcia pasqual que se'ns comunica per mitjà dels sagraments de la iniciació cristiana: Baptisme, Confirmació i Eucaristia. El temps de Pasqua ha de ser un temps per valorar i agrair aquests dons que configuren la nostra vida de creients i que ens mantenen en la vida dels fills de Déu.

Durant aquest temps, molts xiquets i joves rebran per primera vegada aquests sagraments. És un motiu d'alegria que tants pares continuen demanant el Baptisme per als seus fills i que els acompanyen en la Primera Comunió i en la celebració del sagrament de la Confirmació. L'Església us agraeix que desitgeu que els vostres fills reben aquests dons de la gràcia i que els demaneu per a ells. És un signe que ens fa pensar que també vosaltres valoreu el do de la fe com a quelcom important per a la vostra vida.

Aquesta setmana vull dirigir-me a vosaltres, pares, que viviu amb alegria el Baptisme, la Primera Comunió o la Confirmació dels vostres fills. No oblideu que, a l'acompanyar-los en aquests moments decisius de la seua vida cristiana esteu assumint un compromís davant Déu i davant l'Església. M'agradaria que visquéreu aquests moments no únicament com un esdeveniment social, un costum o una simple tradició viscuda externament, sinó com un moment important també per a la vostra vida cristiana.

Al demanar el Baptisme per als vostres fills, tingueu present que no sols voleu celebrar un ritu, sinó que desitgeu que el vostre fill arribe a ser i a viure com a fill de Déu. Uns pares cristians que volen que el seu fill reba el Baptisme, han de ser conscients que eixe fill seu és també un fill de Déu i que heu d'educar-lo perquè aprenga a invocar Déu com a Pare i a viure com un fill seu. No oblideu que el do d'una fe viva és el millor regal que podeu fer als vostres fills.

Quan els acompanyeu en la celebració de l'Eucaristia el dia de la seua Primera Comunió, penseu que l'amistat amb Crist, que arriba a la seua plenitud en l'Eucaristia, es mantindrà viva si el Cos de Crist es converteix en l'aliment quotidià de la fe. Eduqueu els vostres fills en la participació dominical de l'Eucaristia i que ells vegem en vosaltres un exemple de cristians que alimenten la seua fe en la Mesa del Senyor.

En el sagrament de la Confirmació manifesten el desig de rebre la força de l'Esperit, que els possibilitarà viure segons l'Evangeli de Jesucrist i donar testimoni de la seua fe en el món. Animeu-los amb les vostres paraules i la vostra vida a ser fidels a aquest compromís.

L'Església, per mitjà dels seus sacerdots i catequistes, els ajuda en la preparació per a aquests sagraments, però no oblideu que els primers educadors de la fe sou vosaltres.

Rebeu la meua enhorabona i la de tota l'Església, i que el Senyor us concedisca ser fidels a aquesta missió.

† Enrique Benavent Vidal
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

Aquesta imatge parla

GABRIEL MAGALHÃES

Evolució en espiral

La Fundació Joan Maragall i l'Abadia de Montserrat van organitzar el 14 de març el 1r Congrés Qüestions de Vida Cristiana, en què intel·lectuals i acadèmics van reflexionar sobre el paper que poden jugar determinats valors compartits per la tradició cristiana i la tradició laica en la recuperació d'un projecte europeu sòlid. Entre els participants hi havia l'escriptor portuguès Gabriel Magalhães.

Podem dir que els valors de la cultura europea continuen vigents?

Sí, però travessen una crisi profunda. Els models econòmics actuals estan molt marcats pel paradigma oriental, asiàtic, que és el que predomina avui. I la gent a Europa, davant aquests paradigmes, protesta, frontalment o a través d'una subtil desesperança que penetra el continent. Aquesta protesta constitueix un senyal que tenim una manera de ser que continua viva i que voldria quelcom diferent del que hi ha.

El cristianisme està fort?

El cristianisme treu les seves forces des de la seva fragilitat. Per això, la idea d'un cristianisme fort, tot i que resulta molt comprensible, no és totalment desitjable. Estic llegint Maragall, que diu que, ferit, el cristianisme és més cristià. Quan al cristianisme se l'entronitza socialment és quan es revela més fràgil; més compromès amb coses que, en essència, no són cristianes.

Per què diu que els valors cristians han patit una evolució en espiral?

Al contrari de l'islam, en l'àmbit cristià no hi ha hagut una aplicació literal dels textos evangèlics. Cada valor proposat per Jesús vola com un estel en el vent dels segles. L'exigència de l'amor al proïsme, per exemple, es transforma en solidaritat, en estat social. El principi de la dignitat de l'home, que és intensament cristià, deriva cap a la carta dels drets humans.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Per un empresonat

Senyor, tu mateix vas estar encadenat i jo et veig encara en tot presoner que vaig a visitar.

Dóna força i rectitud a aquest germà teu, perquè aprofiti el temps a la presó per reparar el mal que ha fet.

Il·lumina'ns a tots a fi que puguem veure allò que hi ha d'equivocat en la nostra vida i reparar amb l'amor, amb el compromís i amb l'acció envers els pobres els errors que hem comès. Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

Los hijos y los arreglos de tipo económico

Creo que he de recordar algo que puede parecer de Perogrullo, pero que no se cumple en la práctica: los arreglos de tipo económico entre cónyuges separados deben resolverse exclusivamente entre

los padres. Al hijo, especialmente si es pequeño, no se le tiene por qué informar de los mismos.

Si los progenitores no logran ponerse de acuerdo, lo más conveniente es que recurran a expertos profesionales, como pueden ser los abogados o los mediadores familiares, pero nunca, nunca, deben manipular al niño para estos menesteres mercantiles. Hemos de preservar la integridad física y mental del menor. ¡Pongamos siempre a salvo al mensajero!

Cuando la cuestión es puramente lingüística, porque los ex no pueden hablarse (aunque sea sólo por teléfono), ya que a las primeras palabras de cambio comienzan a agredirse verbalmente con violentos insultos, lo mejor es que se comuniquen a través del correo electrónico: el e-mail es más aséptico y no permite tanto los calentones verbales.

También hay que evitar poner al hijo o hijos en un conflicto de lealtades entre sus padres separados. ¡En qué gran dilema colocamos al niño cuando le incitamos a que elija a su progenitor preferido! Le metemos de lleno en una íntima contradicción, en un auténtico conflicto de lealtades. Porque habitualmente el hijo quiere por igual a ambos padres. La admirada colega Judith S. Vallerstein dice: Los niños son muy fieles en su amor, enojo y sufrimiento con respecto a sus padres durante toda su vida.

Dr. Paulino Castells

(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Año Santo de la Misericordia

En la primera comunidad testigo de la Resurrección «todos pensaban y sentían lo mismo»: ¡El Señor ha resucitado!

Hoy, insertos en el eco eterno del ¡Aleluya!, se nos invita a cantar a una sola voz: ¡La misericordia de Dios es eterna!

Hoy, ante la Puerta Santa, en la basílica de San Pedro, se anuncia solemnemente el Año Santo de la Misericordia. Desde el día de la Inmaculada de 2015 hasta el día de Cristo Rey de 2016, el Santo Padre nos convoca a caminar bajo la protección de María. Ella proclama que la misericordia del Señor se extiende de generación en generación y, con la mirada puesta en Jesucristo, Siervo y Señor, Rey rico en misericordia, nos invita a realizar «nuestro camino con el corazón abierto, durante un año, para recibir la indulgencia de Dios, para recibir la misericordia de Dios».

Convocados por Francisco, a una sola voz proclamaremos y haremos presente que la misericordia del Señor llena la tierra: «Toda la Iglesia podrá encontrar en este Jubileo la alegría de redescubrir y hacer fructífera la misericordia de Dios, con la que todos estamos llamados a dar consuelo a todos los hombres y todas las mujeres de nuestro tiempo. No olvidemos que Dios *perdona todo*, y Dios *siempre perdona*.»

Hna. M. de los Angeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

13. □ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ac 4,23-31 / Sl 2 / Jn 3,1-8]. Sant Hermenegild, príncep hispànic, màrtir (586); sant Martí I, papa (649-656) i màrtir; santa Agatònica, màrtir.

14. □ Dimarts [Ac 4,32-37 / Sl 92 / Jn 3,7-15]. Sant Tiburci, màrtir; sant Lambert, bisbe; santa Domnina, verge i màrtir.

15. □ Dimecres [Ac 5,17-26 / Sl 33 / Jn 3,16-21]. Sant Telm (denominació amb què és conegut popularment el beat Pedro González), religiós dominicà, de Galícia; sant Crescent, màrtir; santes Basilissa i Anastàsia, màrtirs a Roma.

16. □ Dijous [Ac 5,27-33 / Sl 33 / Jn 3,31-36]. Sant Toribi de Lièbana, bisbe; santa Engràcia, verge, i companys màrtirs a Saragossa; sant Benet-Josep Labre, captaire.

17. □ Divendres [Ac 5,34-42 / Sl 26 / Jn 6,1-15]. Sants Elies, Pau i Isidor, monjos i màrtirs a Còrdova; sant Anicet, papa (siríac, 155-166) i màrtir; sant Robert, abat; beata Marianna de Jesús, verge; beat Baptista Spagnoli, religiós carmelità.

18. □ Dissabte [Ac 6,1-7 / Sl 32 / Jn 6,16-21]. Sant Eleuteri, bisbe, i la seva mare Antia, màrtirs; beat Andreu Hibernon, religiós franciscà, d'Alcantarilla; beata Maria de l'Encarnació, religiosa carmelitana.

19. □ † Diumenge vinent, III de Pasqua (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Ac 1,13-15.17-19 / Sl 2 / 1Jn 2,1-5a / Lc 24,35-48]. Sant Lleó IX, papa (alsacià, 1049-1054); sant Vicenç de Cotlliure, màrtir.

DIUMENGE II DE PASQUA O DE LA DIVINA MISERICÒRDIA

▮ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 4,32-35)

La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima, i ningú d'ells no parlava de les coses que posseïa com si fossin pròpies, sinó que tenien tots els béns en comú. El testimoni que els apòstols donaven de la resurrecció de Jesucrist, el confirmaven amb el poder que tenien d'obrar grans miracles. Tots els creients eren molt ben vistos de la gent. Entre ells no hi havia ningú que visqués en la indigència, perquè tots els qui eren propietaris de terres o d'immobles els venien, dipositaven als peus dels apòstols el producte de la venda, i era distribuït segons les necessitats de cadascú.

▮ Salm responsorial (117)

R. *Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, perdura eternament el seu amor.*
Enaltiu el Senyor: Que n'és de bo, / perdura eternament el seu amor. / Que respongui la casa d'Israel: / perdura eternament el seu amor. R.
Que respongui la casa d'Aaron: / perdura eternament el seu amor. / Que responguin els qui veneren el Senyor: / perdura eternament el seu amor. R.

La pedra que rebutjaven els constructors / ara corona l'edifici. / És el Senyor qui ho ha fet, / i els nostres ulls se'n meravellen. / Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, / alegrem-nos i celebrem-lo. R.
Ah, Senyor, doneu-nos la victòria! / Ah, Senyor, feu que prosperem! / Beneït el qui ve en nom del Senyor. / Us beneïm des de la casa del Senyor. / El Senyor és Déu. Que ell ens il·lumini. R.

▮ Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-6)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills, que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món.

¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-31)

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus. Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdonareu, quedaran sense perdó.»

Quan vingué Jesús, Tomàs el Bessó, un dels dotze, no era allà amb els altres. Ells li digueren: «Hem vist el Senyor». Ell els contestà: «Si no li veig a les mans la marca dels claus, si no li fico el dit dins la ferida dels claus, i la mà dins el costat, no m'ho creuré pas.»

Vuit dies més tard els deixebles eren a casa altra vegada i Tomàs també hi era. Estant tancades les portes, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després digué a Tomàs: «Porta el dit aquí i mira'm les mans; porta la mà i posa-me-la dins el costat. No siguis tan incrèdul. Sigues creient». Tomàs li respongué: «Senyor meu i Déu meu!» Jesús li diu: «¿Perquè m'has vist has cregut? Felicitats els qui creuran sense haver vist.»

Jesús va fer en presència dels deixebles molts altres miracles que no trobareu escrits en aquest llibre. Els que heu llegit aquí han estat escrits perquè cregueu que Jesús és el Messies, el Fill de Déu, i, havent cregut, tingueu vida en el seu nom.

▮ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 4,32-35)

En el grupo de los creyentes todos pensaban y sentían lo mismo: lo poseían todo en común y nadie llamaba suyo propio nada de lo que tenía.

Los apóstoles daban testimonio de la resurrección del Señor Jesús con mucho valor.

Y Dios los miraba a todos con mucho agrado.

Ninguno pasaba necesidad, pues los que poseían tierras o casas las vendían, traían el dinero y lo ponían a disposición de los apóstoles; luego se distribuía según lo que necesitaba cada uno.

▮ Salmo responsorial (117)

R. *Dad gracias al Señor porque es bueno, porque es eterna su misericordia.*

Diga la casa de Israel: / eterna es su misericordia. / Diga la casa de Aarón: / eterna es su misericordia. / Digan los fieles del Señor: / eterna es su misericordia. R.

La diestra del Señor es poderosa, / la diestra del Señor es excelsa. / No he de morir, viviré / para contar las hazañas del Señor. / Me castigó, me castigó el Señor, / pero no me entregó a la muerte. R.

La piedra que desecharon los arquitectos / es ahora la piedra angular. / Es el Señor quien lo ha hecho, / ha sido un milagro patente. / Éste es el día en que actuó el Señor: / sea nuestra alegría y nuestro gozo. R.

▮ Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-6)

Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardemos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Éste es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad.

▮ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-31)

Al anochecer de aquel día, el primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retenéis, les quedan retenidos.»

Tomàs, uno de los Doce, llamado el Mellizo, no estaba con ellos cuando vino Jesús. Y los otros discípulos le decían: «Hemos visto al Señor.» Pero él les contestó: «Si no veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo.»

A los ocho días, estaban otra vez dentro los discípulos y Tomàs con ellos. Llegó Jesús, estando cerradas las puertas, se puso en medio y dijo: «Paz a vosotros.» Luego dijo a Tomàs: «Trae tu dedo, aquí tienes mis manos; trae tu mano y métele en mi costado; y no seas incrédulo, sino creyente.» Contestó Tomàs: «¡Señor mío y Dios mío!» Jesús le dijo: «¿Porque me has visto has creído? Dichosos los que crean sin haber visto.»

Muchos otros signos, que no están escritos en este libro, hizo Jesús a la vista de los discípulos. Éstos se han escrito para que creáis que Jesús es el Mesías, el Hijo de Dios, y para que, creyendo, tengáis vida en su nombre.

Crist respon a la incredulitat de Tomàs. Mosaic del segle XI (fragment), Monestir de Dafni (Grècia)

COMENTARI

Una assemblea que comparteix

La Pasqua de Crist no és només un esdeveniment de la història, una experiència limitada en l'espai i el temps: trobem el Ressuscitat també «el dia del Senyor», que en el llenguatge del Nou Testament fa referència a la trobada dominical de la comunitat. L'assemblea eucarística, comunitat pasqual, comparteix cada diumenge els dons del Ressuscitat i del seu Esperit: es reuneix per celebrar Crist sempre viu i present enmig del seu poble; per «fer Església» al seu voltant; per compartir, com a *Església*, l'escolta de la Paraula i la taula del Pa de vida. Tot això és ara signe i realitat: realitat que ja estem vivint; signe del que hem d'esdevenir, quan Jesús ens ensenya a partir el pa i els dons, a partir per compartir en la comunitat cristiana.

El tema central de les lectures d'aquest diumenge és la relació entre la fe i l'amor. La fe en el Senyor ressuscitat madura i es manifesta en l'amor fratern. El personatge central del relat evangèlic d'aquest diumenge és l'apòstol Tomàs, invitat per Jesús ressuscitat a superar la barrera de la incredulitat per arribar a la fe. Tots nosaltres tenim els nostres dubtes. No ens ha d'estranyar que també n'hagin tingut els deixebles de Jesús. El cas de Tomàs expressa l'experiència de tota la comunitat apostòlica. Tomàs no es deixa convèncer per la visió que els altres deixebles han tingut de Jesús. Per *creure* ell vol *veure* les mans del Senyor ressuscitat i posar-hi el dit i la mà en el seu costat. L'evangeli d'avui ens relata com Tomàs passa de l'escepticisme a la professió de la fe. La incredulitat de Tomàs ens ha regalat la professió de fe més bella de tot l'evangeli: «Senyor

meu i Déu meu!». La confessió de Tomàs expressa no sols el reconeixement, sinó també la pertinença i l'amor. No diu «Senyor Déu», sinó «Senyor meu i Déu meu». En temps de Jesús, visió i fe anaven juntes, però en el temps de l'Església, la visió ja no cal: en tenim prou amb el testimoni apostòlic.

Quan Tomàs retroba la comunitat dels germans, en ella retroba el Crist. Tot es juga en la relació personal amb el Crist, present enmig del grup dels deixebles. La comunió amb els altres ofereix el context apropiat on s'experimenta la presència del Senyor. La vida de la primitiva comunitat cristiana de Jerusalem és el rerefons vital que dóna tota la força al testimoni dels cristians, que com llavors hem de ser «un sol cor i una sola ànima».

Ignasi Ricart, claretian

CRÒNICA DIOCESANA

Canvis relacionals. Viure sol/viure en residència

El 18 de febrer, Mn. Joan Bajo, consiliari diocesà del moviment Vida Creixent, va fer a l'Espai Patronat, la segona conferència de les tres programades per al curs actual. El tema fou: «Canvis relacionals. Viure sol/viure en residència.»

Mn. Bajo, autor del llibre *Els comitès d'ètica en les Residències*, comentà que la gent gran, malgrat les seues limitacions, desitja estar amb la família, però hi ha situacions que això es fa difícil, per exemple quan apareix la demència. Llavors la família arriba a la conclusió que aquella persona s'ha d'ingressar a una residència, encara que no sigui la solució més desitjada, quedant sempre l'interrogant si s'ha fet prou per aquell familiar estimat.

Mn. Bajo afirmà que anar a la residència és un canvi difícil, però que s'ha d'acceptar quan cal. No és una solució que agradi ningú, però si la seua llar no està adaptada, o la persona és molt dependent, és millor la residència que estar sol, ja que una persona gran sola, té molts perills. Una bona solució, si hi ha recursos econòmics, és estar a casa seua amb una persona que en tingui cura.

Maria Joana Querol

Festa diocesana de l'Hospitalitat de Lourdes

Diumenge 15 de febrer els membres de l'Hospitalitat de Lourdes vam celebrar, un any més, la nostra festa diocesana. Començà la festa amb una Eucaristia celebrada a la Catedral, presidida pel vicari general. Fou una celebració molt viscuda en la que tots els que allí estàvem ens sentíem com a Lourdes i encara més, quan al final vam fer la processó eucarística pel claustre de la Catedral. Després, com en tota bona festa, ens vam trobar per dinar tots junts i compartir un bon moment per animar-nos a pelegrinar de nou al Santuari de Lourdes del 2 al 6 de juliol. Volem agrair als joves que van assistir i ajudar en la preparació de la festa. Cal dir que els joves van trobar-se el cap de setmana per aprofundir en el tema pastoral que ha proposat el rector del santuari per a aquest any.

Mn. Jordi Centelles

Trobada de Càritas de l'arxiprestat Delta-Litoral

A l'ermita de la Mare de Déu de l'Aldea més de 60 voluntaris de les Càrites parroquials que formen aquest arxiprestat es van reunir per fer un matí de trobada, formació i pregària. Acompanyats per l'assistent social de Càritas l'Aldea i el secretari general de Càritas Diocesana es va plantejar el tema de Càritas com a part de la comunitat cristiana. Després de la benvinguda es van presentar els motius de la trobada i el sentit

de Càritas en l'Església. Un vídeo amb una de les homilies del Papa a Santa Marta va posar el to del sentit de la comunitat cristiana i de Càritas en aquesta comunitat. La pregària i el dinar en comú van completar un matí agradable i profitós.

Exercicis espirituals per als sacerdots diocesans

Del 8 al 13 de febrer va tenir lloc una tanda d'Exercicis espirituals a la Casa d'Espiritualitat Sant Enric d'Ossó de Jesús-Tortosa, dirigida pel bisbe d'Albacete, Mons. Ciríaco Benavente. Van participar 15 sacerdots diocesans, 2 diaques permanents i 1 diaca de Menorca preparant-se per a l'ordenació sacerdotal.

Dies de silenci, de pregària intensa i de revisar la vida a la llum de la Paraula de Déu per tal de renovar i enfortir la missió encomanada per l'Església en nom del Senyor Jesús.

PALABRAS DE VIDA

Los sacramentos pascuales

En la oración colecta de la misa del segundo domingo de Pascua le pedimos al Señor que «acreciente en nosotros los dones de su gracia, para que comprendamos mejor la inestimable riqueza del bautismo que nos ha purificado, del Espíritu que nos ha hecho renacer y de la sangre que nos ha redimido». En esta oración encontramos una alusión a la gracia pascual que se nos comunica por medio de los sacramentos de la iniciación cristiana: Bautismo, Confirmación y Eucaristía. El tiempo de Pascua debe ser un tiempo para valorar y agradecer estos dones que configuran nuestra vida de creyentes y que nos mantienen en la vida de los hijos de Dios.

Durante este tiempo, muchos niños y jóvenes recibirán por primera vez estos sacramentos. Es un motivo de alegría que tantos padres continúen pidiendo el Bautismo para sus hijos y que les acompañen en la Primera Comunión y en la celebración del sacramento de la Confirmación.

La Iglesia os agradece que deseéis que vuestros hijos reciban estos dones de la gracia y que los pidáis para ellos. Es un signo que nos hace

pensar que también vosotros valoráis el don de la fe como algo importante para vuestra vida.

Esta semana quiero dirigirme a vosotros, padres, que vivís con alegría el Bautismo, la Primera Comunión o la Confirmación de vuestros hijos. No olvidéis que, al acompañarlos en estos momentos decisivos de su vida cristiana estáis asumiendo un compromiso ante Dios y ante la Iglesia. Me gustaría que vivierais estos momentos no únicamente como un acontecimiento social, una costumbre o una simple tradición vivida externamente, sino como un momento importante para vuestra vida cristiana.

Al pedir el Bautismo para vuestros hijos, tened presente que no sólo queréis celebrar un rito, sino que deseáis que vuestro hijo llegue a ser y a vivir como hijo de Dios. Unos padres cristianos que quieren que su hijo reciba el Bautismo, deben ser conscientes de que ese hijo suyo es también un hijo de Dios y que debéis educarle para que aprenda a invocar a Dios como Padre y a vivir como un hijo suyo. No olvidéis que el don de una fe viva es el mejor regalo que podéis hacer a vuestros hijos.

Cuando los acompañéis en la celebración de la Eucaristía el día de su Primera Comunión, pensad que la amistad con Cristo, que alcanza su plenitud en la Eucaristía, se mantendrá viva si el Cuerpo de Cristo se convierte en el alimento cotidiano de la fe. Educad a vuestros hijos en la participación dominical de la Eucaristía y que ellos vean en vosotros un ejemplo de cristianos que alimentan su fe en la Mesa del Señor.

En el sacramento de la Confirmación manifiestan el deseo de recibir la fuerza del Espíritu, que les posibilitará vivir según el Evangelio de Jesucristo y dar testimonio de su fe en el mundo. Animadles con vuestras palabras y vuestra vida a ser fieles a este compromiso.

La Iglesia, por medio de sus sacerdotes y catequistas, les ayuda en la preparación para estos sacramentos, pero no olvidéis que los primeros educadores de la fe sois vosotros.

Recibid mi enhorabuena y la de toda la Iglesia, y que el Señor os conceda ser fieles a esta misión.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa